

Forfatter: Martensen, Hans Lassen

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1868-03-02)

Citation: Martensen, Hans Lassen: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1868-03-02)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schönbergs Forlag, s. 219. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020078.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Martensen til Laub
Kjøbenhavn, 2. Marts 1868

— — —. Krieger var hos mig i Formiddags og yttrede, at han og Flere i Udvalget, for at undgaae den totale Ministercrisis, hvormed der trues, ville istedetfor den Kierkegaardske Lov foreslaae, at Regjeringen bemyndiges til at optage Nazarethmenigheden i Folkekirken under de Retingelser, som af Regjeringen nærmere blive fastsatte. Dette skal altsaa kun fremtræde som en reent exceptionel Foranstaltning, og ikke indeholde noget Princip. Jeg ynder det naturligviis ikke, da ogsaa dette vil s. 220 have Conseqventser. Men skal man tvinges til at vælge mellem to Onder, maa man jo foretrække det mindre.

Ligeledes har han og Flere under Overveielse, om de skulle foreslaae en Bemyndigelse for Regjeringen til at beskikke Hjælpepræster som en Slags residerende Capellaner, naar dette af et vist Antal Familier i Sognet begjæres, og disse ville betale (maaskee med noget Tilskud af Finantserne). Herved vil man fastsætte det Princip, at man ikke skal have Hjælpemenigheder, men Hjælpepræster. Jeg har imod dette, at man herved forgriber Kirkecommissionen, hvor dette grundigt burde overveies først. Med den almindelige Tanke, at det er Hjælpepræster og ikke Hjælpemenigheder, der behøves, dersom Reform skal foretages, kan man vistnok være enig. Men det er ikke let at blive enig om Form og Maade. Navnlig forekommer det mig — — —, at store Vanskeligheder fremkomme i Henseende til Præstens Lønning. Hvorledes skal denne ordentlig sikkert sikkes ham, naar dette beroer paa enkelte Familier? Paa hvor lang Tid skulle disae være forpligtede til at lønne Præsten, og hvad skal der gøres, naar de ikke svare Præsten det Skyldige?

Forøvrigt er Kierkegaard ideligt syg og meget angreben. — — —. Det gjør mig ondt, at K. er saa lidende, som han siges at være. Han har gjort et falskt og ubesindigt Skridt, og føler det maaskee selv. At han forregnede sig i Situationen, og ikke ventede en saa stærk Modstand, som han har fundet, er klart. — — —.

Deres hensivne H. Martensen.